

Förord riff-raff #1

Så kom den då – Folkmakts återsatsning på en ”teoretisk” tidskrift. Syftet med tidskriften är att publicera längre artiklar för att få fram vår linje i diskussionen om en revolutionär socialistisk strategi, vars fundament är *arbetarklassens självständiga kamp och organisering*.

Huvudartikeln i detta nummer har vi hämtat från amerikanska tidskriften *Collective Action Notes* #16-17/2000. Artikelförfattaren Curtis Price resonerar här kring klasskampen, som brukligt är för socialister, utifrån - vad som inte är lika brukligt – arbetarnas egna tillvaro med utgångspunkt från deras individuella och kollektiva erfarenheter. Utan denna aspekt av klasskampen missas själva innehållet, nämligen de högst påtagliga och levande arbetarnas liv och kamp för sina intressen. En kamp som *sammantaget* utgör arbetarnas klasskamp. Kort sagt och med Price's egna ord: att en bit under ytan söka bland ”de subjektiva faktorernas komplexitet”.

Naturligtvis är han inte den första att utgå från detta perspektiv, men alltför vanligt är att vänstern och vänstersinnade akademiker på någon ekonomisk eller samhällsvetenskaplig institution ser på arbetarklassen, och klasskampen över huvud, som enbart abstrakta kategorier i den offentliga statistiken. Sällan kommer vi arbetare själva till tals, sällan är det våra perspektiv som presenteras. Trots att det är vi som står för kalaset.

Utifrån ovan nämnda perspektiv analyseras dels det kapitalistiska samhällets senare utveckling och dels den traditionella vänsterns syn på det hela. T. ex. resoneras kring den så kallade globaliseringen, industrisamhällets (kapitalismen själv enligt vissa) påstådda försvinnande och med det arbetarklassens sorti från historiens arena. Två områden har valts, främst ur den amerikanska erfarenheten; bil- och fängelseindustrin. Mången fördom och felaktig uppfattning kläs här av föredömligt.

Men naturligtvis måste vi i vår analys av både klasskampen och kapitalismen som system laborera på alla nivåer, från ett sammanställande av våra egna personliga erfarenheter till det mest abstrakta *kapitalet i allmänhet*.

Vi publicerar artikeln just för att vi anser att den lyfter fram inte bara intressanta utan nödvändiga perspektiv som är påtagligt förbisedda i den svenska vänstern. Även om artikeln främst behandlar amerikanska erfarenheter, går den att applicera på svenska förhållanden. Vad vi anser vara tänkeväckande, bortsett då från det proletära underifrånperspektivet, är avdemoniseringen av ”globaliseringen”, ”avindustrialiseringen” och ”fängelseindustrin”. Globaliseringen har ju en tid nu varit en het potatis och motståndarna har manifesterat sig kring olika toppmöten, t. ex. i Prag, Seattle och nu senast i Göteborg i juni och Genua i juli 2001. Det positiva med dessa handelsresande i ”politik”, trots sin diffusa syn på vad som är problemet - kapitalismen i sig för några få, spekulationshysterin och att nationalstaterna alternativt FN, har gett upp tömmarna för det globaliserade (finans-) kapitalet för det stora flertalet - är att en slags ideologisk anti-kapitalism förs upp på dagordningen. Ofta förvirrat och ännu inte någon socialism, men dock. Dessutom indikerar protesterna att respekten för privategendomen (reclaim the city, fönsterrutorna på Avenyn t. ex.) och statens våldsmonopol (polisen) försvinner hos allt fler. Något som även statens ökade repression med t. ex. skarpa skott rakt in i folkmassan vid Vasaplatsen i Göteborg, där en kille närapå fick plikta med livet, och de exceptionellt hårda fängelsedomarna visar. Därför känns propagandan för den proletära socialistiska kampen mer aktuell och gångbar än på länge. Den avgörande och tyngst vägande propagandan är som alltid arbetarklassens *verkliga* kamp för sina egna intressen. Men tanke och handling är som bekant intimt sammanbundna.

Alltså, vad som egentligen är av intresse, vad som verkligen har potential är det som försiggår *mellan* toppmötena, i den så kallade grå vardagen. Det är detta ofta lågintensiva klasskrig - klasskampen än i det dolda, än i det öppna, ni vet - som är den verkliga kommunistiska rörelsen. Det är den som måste analyseras om vi vill ha ett hum om framtiden. Det är där vi måste finnas!

I en längre inledning försöker vi skissera de svenska förhållandena idag, men med ett visst tillbakablickande. Vidare bjuder vi på en artikel om privatiseringsvågen i den offentliga sektorn, med exemplet Stockholm, en tendens som dock sveper över hela världen och som indikerar ännu en ny runda av kapitalistisk re-organisering och med det en ny sammansättning av och villkor för klasskampen. Till slut publicerar vi även en översättning av C. Castoriadis' (även känd som Paul Cardan) Vad som verkligen betyder något, en artikel som Price hänvisar till, och som även den betonar den enskilda arbetarens erfarenheter.

Något som, främst av tidsskäl, inte behandlas är de stora världshändelserna för tillfället - kriget i Afghanistan och den uppblussade klasskampens Argentina. I fallet USA:s krig mot Afghanistan visar kapitalismen sitt verkliga ansikte, där afghanska människoliv inte är värda ett vittne. Terrorattacken mot WTC i New York den 11 september ser vi i likhet med alla kapitalistiska krigshandlingar som ytterst varandes attacker mot arbetarklassen, vilket kan illustreras av de omkring 500 saknade illegala colombianerna som arbetade i WTC som främst städare och köksarbetare. Oavsett vem som låg bakom attacken - troligen är det folk kring Usama bin-Laden och Al Quaida-nätverket - är det ingen attack mot imperialismen eller kapitalismen. Vi ser det som en attack mot en rivaliserande imperialistisk kollega.

Multimiljonären bin-Laden slåss för sina ekonomiska och politiska intressen mot det amerikanska kapitalet bakom George W. Bush. Därför är det inte bara patetiskt utan direkt farligt att vid demonstrationer mot kriget, under paroller som Mot USA-imperialismen, bjuda in islamska mullor som exempel. Vi är mot *all* imperialism, inte bara USA:s dito!

Krisen i Argentina, med sin parodi till politisk teater med fem presidenter på 14 dagar, är även den ett uttryck för kapitalismens kris. Det verkligt spännande, och det enda som kunde andas en lösning på problemet genom arbetarklassens revolution, är om kampen sprider sig över hela Latinamerika och vidare över världen, dvs att kampen generaliseras. Först då, och inte genom någon slags nationell skenlösning, kan arbetarna välta skitsystemet över ända.

När ni nu läser detta har vi alltså uppfyllt den ena delen av vårt syfte, nämligen publicerandet av längre artiklar. Återstår då bara för oss den andra delen - en livlig diskussion bland militanta arbetare och i den revolutoriska vänstern om de avgörande strategiska frågorna. Tveka därför inte att skriva till oss för att diskutera eller bara ifrågasätta innehållet i artiklarna.

januari 2002